

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 142. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519429536/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

nær som et hængende Haar havde jeg omfavnet og kaldt hende Søster.

Han er kommen for at hente *Louise* hjem, og vilde have været bort igaar; men for min Skyld blev han til idag. Jeg kommer just nu fra at have fuldt den tilvogns. Hm! jeg er halv flau, naar jeg tænker paa, at jeg lod ham rejse, uden at faae det allerminde piller ud af ham om Fortiden, da han kom gaaende paa sin Fod til R*****; hvorfor han emigrerte? hvordan han nu er kommen til den forfløjne Datter? etc. Men jeg faaer ud at besøge ham! han boer kun en Par Timers Vej herfra, og bad mig selv ret indstændig derom – hun med, kan jeg troe: „De har endnu ikke lært mig en dansk Ari?“ sagde hun, „jeg gad dog vide, hvordan det vilde klæde mig at synge Barbarisk?“ Hm! det er naragtigt: jeg kan ikke egentlig sige, at jeg – saadan – ja, nu veed jeg snart ikke, hvad det var, jeg vilde sige. Jeg interesserer mig rigtignok for hende, forsaavidt hun er interessant at tale med; men forresten er hun mig ganske ligegyldig. Følelse har hun vel; men den bliver reent overdøvet af hendes umaadelige Leen, den drukner i bare Vittigheder. Da hun omfavnede sine Veninder til Afsked, tindrede der et Par Taarer i hendes Øjne; men til mig sagde hun blot, med et let og flygtigt Smil: „adieu, min gottske Ven!“ „Adieu, min franske Spirrevip!“ tænkte jeg; og „Levvel, min danske Ven!“ siger og mener din trofaste

Christian.

Bouchain, Juli 1816.

Siig mig engang, gamle *Frits!* hvad er Melancholie? Dersom det er denne hersens Benouelse, jeg nu undertiden sporer, saa maa jeg tilstaae: jeg kan ganske godt lide den. Veed Du hvad, *Frits!* Det er ret interessant at være melancholsk; dog troer jeg, at det bør ikke vare for længe ad Gangen, for saa forfalder Man let til Tænkning, Poesie og alskens forængelige Speculatser – Man kunde ogsaa allenfals brække Halsen, forudsat at Man i Melancholie er geneget til at løbe sin Pande mod et Huus, et Træ, eller mod en Andens Pande; eller og at hænge sig over paa Rygningen af Stolen, for gyngende at betragte Maanen. Igaar Aftes dejsede jeg saaledes baglænds ned og brækkede Baghenet – af Stolen. – Jeg vil næsten troe, at det er et usundt Sted,

Stakkels Louis!

hvor han boer vor gamle *Louis*; thi det er egentligen først siden jeg var derude, at jeg sporer hiint Hang til Eftertanke og stille Maanebetragtninger; men saa skal F – stop! jeg veed, Du kan ikke lide den Bænd; og vores Armee er ligesaa slem dertil, som den, *Oncle Toby* stod ved; det maa være endemisk i Flandern. Egentlig vilde jeg sige, at – nu har jeg min S – min Troel! glemt hvad det var, jeg vilde sige.

Jo! nu veed jeg omtrent, hvad det var: jeg vilde fortælle Dig Noget om *Rougemont*.

Saasnart min kjere *Louis* var rejst, blev jeg betaget af en saadan Længsel efter ham; at jeg tre Dage efter reed derud med en Vejviser i Spidsen. Om Stodets Beliggenhed kan jeg ikke sige Dig Andet, end at der var en stor Hauge med mange Trær i, og at *Louise* sad paa en Bank indenfor Stakitporten og saae ud paa Vejen. Da hun blev mig vaer, sprang hun op, aabnede Laagen, tog mig under Armen, og dandsede med mig op til Huset. Gamle *Louis* tog mod mig i Døren, og plirode saa venligt med sine smaae brune Øjne, at jeg ikke kunde bare mig for at falde ham om Halsen.

Hvilken Gjæstfrihed, hvilken Hjertelighed er dog ikke disse Franskmænd medfødt! Jeg var som en gammel Ven – som en Søn af Huset: Man vidste ikke, hvor godt Man vilde gjøre det. Fader og Datter firmede omkring mig; han kom med en Stol, hun med en Præsenteerbakke; han stoppode mig en Pibe, hun tændte den ved Solen. Og saa kom hans Kone – veed Du hvad *Fris!* hun ligner bestemt min salig Moder; naar jeg ellers havde været vant til det – men det bruges nu ikke i Danmark – kunde jeg gjerne have knælet for hende, saa ærværdig forekom hun mig, ikke formedelst Alderen – thi hun er endnu ikke langt over de Fyrgetyve – men formedelst en vis Højhed, Anstand og Værdighed i hendes Aasyn og hele Væsen.

Efter en Times levende Samtale gik Damerne bort for at besøge Middagsmaden. „De er en lykkelig Mand, min Herre!“ sagde jeg. Taarerne traadte ham i Øjnene; han saae taknemmeligt og fromt mod Himlen. „Gud har mangefold erstattet mig mine Ungdoms Lidelser!“ svarede han. „Kom!“ vedblev han, efter et Ophold, „jeg veed, De har et deeltagende Hjerte; kom! mens vi ere alene skal De høre min Historie.“ Han førte mig ud i Haugen, og fortalte Følgende.

„I dette Huus er jeg født; i denne Hauge har jeg plukket de første Blomster, og fanget de første Sommerfugle. Nu boer jeg her tilleje;